

BUTLLETÍ núm. 36

1er SEMESTRE 2018

Més informació i notícies a la nostra web
www.adivasis.org

ADA
Fundació per al
Desenvolupament
dels Adivasis

Benvinguts SADA! Felicitats!

Aquesta és una editorial especial ja que hem cedit l'espai als protagonistes indis que han creat l'associació SADA, per a continuar el llegat del Fede.

El gener de 2017 Fr. Federico Sopeña amb 92 anys s'acomiadava; queda haver-nos ensenyat el camí per atendre i dignificar a les persones més necessitades i marginades. Ha estat un any de dol i trobem a faltar la seva presència física entre nosaltres. Ens vam reunir família i amics per commemorar el seu primer aniversari i sentíem que era inevitable i essencial crear una associació per continuar el seu llegat de servei desinteressat a la humanitat i en especial a la població tribal de la Índia, els adivasis. Els adivasis formen part de les classes econòmiques més pobres de l'Índia i el seu sofriment perdura en el temps i al llarg de les generacions.

Gràcies al suport d'ADA Espanya i l'inspiració de Fr. Sopeña l'associació portarà el nom de "Sopeña Adivasis Deployment Association" (*Deployment* significa invertir recursos en accions eficaces). SADA és el seu acrònim i fortuïtament en algunes llengües de l'Índia es pronuncia "Saada", que significa simple, humil, ordinari, o bé "Sadaa", que vol dir sempre; paraules que, així mateix, defineixen a Fr. Federico. Efectivament, som i ens sentim identificats amb SADA.

El nostre logotip inclou un element comú a l'art Warli, forma d'art típica dels adivasis, amb la silueta de Fr. Sopeña de fons i tot banyat en una tonalitat fang-terra.

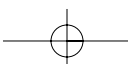
SADA ha estat fundada per 12 persones, incloent un òrgan rector i 5 membres de la junta directiva. De tal manera com si aquestes 12 persones foren els 12 apòstols, la missió dels quals serà continuar treballant al servei de la humanitat. Tots els membres participen de manera voluntària i esperem que en el futur nous membres s'incorporin a l'associació.

L'aliança i la col·laboració de SADA Índia amb ADA España refermarà l'estabilitat i prosperitat de les activitats i els projectes posats en marxa. Alguns dels projectes inclouen: a) Fitoteràpia, ambuladoris mòbils i assistència mèdica; b) Producció de llet, piscicultura i producció de guirlandes de flors; c) Conservació de la selva; d) Art Warli, cultura tribal i llengua; e) Internats pels adivasis; f) Escoles mòbils per atendre a les famílies que emigren per la recerca de feines temporals; g) Conscienciació i implementació de drets bàsics; h) Programes de desenvolupament de competències. I) Grups d'autoajuda per a la creació d'autoocupació, etc..

Tots aquests programes i activitats estan destinats al desenvolupament integral dels adivasis, des d'un punt de vista social, econòmic i en tot allò possible per viure una vida digna.

Pots contactar amb nosaltres via correu electrònic a: sopena.ada.india@gmail.com

Macario Fernandes, President de SADA

Projectes que finalitzen

A l'Índia, com ja sabeu, el curs escolar finalitza el mes de març, amb l'inici del seu estiu, i el juliol es repren l'activitat escolar. De manera paral·lela, l'any comptable de moltes empreses funciona d'abril a març; per aquest motiu ADA adapta el seu exercici econòmic durant aquest període. La majoria de projectes comencen a l'abril i acaben el març, amb una duració habitual de tres anys.

KARAZGAON. Nirmala Institute. "Gnanajyoti Community College" - GCC -

Responsable a l'Índia: Sra. Sunita Machado. Pressupost de 15.500€/any.

El GCC és un centre de formació superior per adivasis, que atén a un total de 300 joves, majoritàriament noies entre 15 i 25 anys. El mètode educatiu està enfocat en el creixement holístic dels estudiants, per la millora de la seva autoestima i el desenvolupament de capacitats de lideratge. Activitats com ara l'informàtica, liderades pels alumnes més sènior del GCC, els ofereixen la possibilitat d'adquirir habilitats formatives i docents. A més a més, la presència d'alguns alumnes al Consell d'Estudiants els brinda oportunitats per planificar i implementar programes en el si del GCC.

Gairebé el 40% dels alumnes viuen al GCC, ja que les seves llars queden lluny, i per això se'ls anima a assumir diverses responsabilitats de funcionament intern, com pot ser en tasques de cuina, jardineria, etc.

Al llarg de l'any es duen a terme cursos de disseny de moda, programació, anglès, art Warli, formació de mestres per a l'escola pre-primària, tallers per a la direcció de negocis, per a formació de guàrdies de seguretat, auxiliars d'infermeria, etc... D'altra banda, s'organitzen sessions puntuals divulgatives, com és el cas de temes legals, drets de les dones, problemes de l'embaràs precoç, etc...

Tala, mercat local, verdures típiques: brinjail i ribcoil

TALA. Janseva Society Tala. "Promoció de medis de subsistència i cura del medi ambient entre les comunitats kathkaris de Tala, Raigad District"

Responsable a l'Índia: Fr. Cosmos Ekka. Pressupost: 6.000€/any

L'objectiu principal de la Societat Janseva ha estat frenar la migració de la tribu kathkari, ja que és una de les principals causes de desescolarització entre els infants. Per aquest motiu s'ha treballat en dos eixos simultanis, la creació de nous llocs de treball i la conscienciació.

La creació de mitjans alternatius de subsistència s'ha aconseguit prèvia recuperació de les seves terres i el posterior cultiu tutoritzat. Horta, arrossars, cultiu de raga

(mill), cultiu de cúrcuma, etc... 16 grups d'autoajuda adivasis van vendre un total de 86 tones de verdures! D'altra banda, els grups d'autoajuda de dones s'han format per l'elaboració de *papad* (espècie de pa típic a l'Índia), espelmes, encens, joies i brodat. S'ha potenciat el desenvolupament ramader amb la cria de cabres i gallines. També s'han dut a terme sessions educatives en finances, destacant la importància de l'estalvi.

La conscienciació es realitza a través de la formació de grups d'autoajuda (30 nous grups en els darrers 3 anys) i dels tallers de formació. El principal objectiu és que els kathkaris puguin fer-se sentir, defensar els seus drets i demanar justícia. La formació periòdica en *Panchayati Raj* (govern local) els permet conèixer els plans governamentals de discriminació positiva dirigits a les seves comunitats. Com a conseqüència, es denota un augment de

el 2018

butlletí 36
juny 2018

dones que participen al *gram sabha* (reunió de les comunitats).

TARA. Janhit Vikas Trust. “Empoderament de les tribus Kathkaris més empobrides de Panvel i Roha, Raigad District”

Responsable a l'Índia: Nazareth Gonsalves. Pressupost: 9.000€/any

Janhit Vikas Trust es dedica fonamentalment a l'acompanyament de les tribus kathkari en els aspectes diversos de la seva vida; mitjançant la instrucció en els seus drets, formació de líders tribals i grups d'autoajuda, formació d'animadors que dinamitzaran els poblats i acompanyaran els seus líders, tallers regulars d'habilitats i coneixements diversos, etc..

A l'Índia una part important de diners públics es destina a programes pels pobles tribals. Malauradament no tots arriben als adivasis, a causa de la corrupció i el desconeixement. Per aquest motiu els tallers de formació són essencials. En aquests tallers s'expliquen els seus drets, especialment el dret al treball i a rebre un salari just. També s'han centrat en el dret a la igualtat i a viure amb dignitat, tal com reconeix l'article 21 de la Constitució. D'aquesta manera, els adivasis s'han pogut beneficiar dels programes oficials de discriminació positiva en l'accés laboral, desenvolupant feines de construcció de cases, lavabos i pous d'aigua potable.

Una part important de la feina de

Janhit se centra en l'obtenció del certificat de casta, per autenticar que pertanyen veritablement a la tribu kathkari. Habitualment aquest és un procés llarg (3 mesos per obtenir 60 certificats) i difícil, perquè el govern és molt estricte en la seva concessió, ja que permet als adivasis l'accés a determinades i exclusives ajudes governamentals.

El *Tehsildar*, funcionari de rang

2017 set noies van iniciar la titulació d'infermeria. S'acostuma a prioritzar aquells joves amb situacions familiars més vulnerables.

Per tal de facilitar l'integració dels kathkaris a la societat índia, sense renunciar a les seves arrels, organitzen visites a la ciutat i, també, de forma inversa els estudiants urbans visiten les comunitats rurals. També han facilitat intercanvis de professors de secundària entre la ciutat i els pobles.

CARTILLES de RACIONAMENT

	Arròs	Blat	Petroli
Mercat Obert	30Rs/Kg	20Rs/Kg	50RS/L
Mercat subvencionat (35Kg/família)	3Rs/Kg	2Rs/Kg (20Kg/fam)	20Rs/L (3L/fam)
			80Rs= 1 €

més alt a nivell municipal, durant aquest període va concedir 500 formularis. Sovint la manca d'educació i de seguretat dels Kathkari els dificulta dirigir-se als funcionaris i obtenir les proves de casta; des de Janhit s'intenta empoderar-los perquè ho assolixin autònomament.

D'altres certificats que s'intenten obtenir són la Targeta Adhar, targeta d'identitat nacional, actualment obligatòria per a tots els ciutadans, i les cartilles de racionament. Les targetes de racionament (veure gràfic) asseguren l'accés a aliments bàsics, motiu pel qual són fruit de petites corrupcles.

Aquests darrers anys Janhit Vikas Trust ha reunit, gràcies a amics i benefactors de l'associació, un fons per a beques escolars (Rps.1.300.000/any) per ajudar nois i noies a completar la seva educació secundària. El

Nou projecte

Reconstruir l'escola G.Adivasi V. de Karazgaon... aquest 2018!

El passat 2016 aquesta escola va quedar severament deteriorada per un incendi. ADA dona suport a la iniciativa dels membres de la Junta, Claudio Sopena i Federico Barba, que juntament amb un grup de joves amics del Federer aquesta iniciativa.

Es necessiten 50.000€ abans de finals de novembre per tal de finançar aquest projecte. L'eix central de la recaptació de fons és una campanya de micromeceatge a la plataforma “mi grano de arena”. A més a més es realitzaran diferents activitats al llarg dels pròxims mesos.

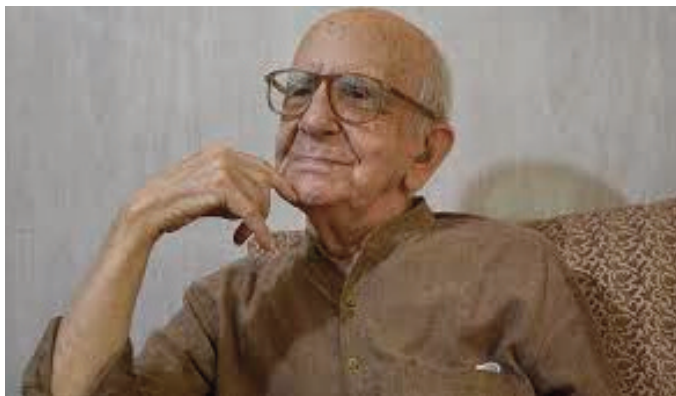
Més informació a...

www.migranodearena.org/reto/18689

FEDE

Estimats

Em resulta una mica molest que el meu accident sigui el tema principal d'aquesta carta. Hi ha molt més a explicar sobre el rumb que la Missió Raigad està adquirint. Després d'aquestes setmanes de guerra al Golf, fins i tot allò important esdevé insignificant i relatiu. Tanmateix sé que ansieu saber de mi i per aquesta raó us escric aquestes línies.

El 30 de desembre al migdia em dirigia desde Tara a Panvel, a la carretera Bombay-Goa, ja que havia d'arribar a Bombay a primera hora de la tarda per celebrar una missa de bodes.

Em vaig fixar en un camió sobrecarregat i amb una carga molt alta davant meu que anava trencant branques d'arbre i, fins i tot, cables de telèfon. Vaig seguir amb cautela. Vaig baixar de la moto en dues ocasions per treure les branques que havien caigut a la carretera i que constituïen un perill. Després vaig seguir un bon tros sense obstacles i, instintivament, devia accelerar. Tanmateix, la meva vista estava atenta a la carretera per divisar possibles branques tallades. No vaig advertir, fins pocs metres abans, que un cable de telèfon havia estat tallat i penjava sobre una part de la carretera i queia sobre l'asfalt. Tot d'una vaig pensar, mentre -crec- reduïa la

velocitat de la vespa, "aconseguiré passar sobre el cable sense que es quedi enganxat a la roda de davant?" Tot va ser instantani: aquest pensament, la forta estirada del cable, la pèrdua de l'equilibri i caure gairebé al centre de la carretera. Quan em vaig intentar incorporar em vaig adonar que havia "perdut" el peu esquerre,

"Per a mi això no ha estat un "accident", sinó una incidència molt important de la meva vida"

el qual va quedar tallat a l'alçada del turmell.

La meva reacció inicial va ser, gràcies a Déu, objectiva "he perdut un peu, doncs he perdut un peu". Em vaig concentrar en evitar la pèrdua de sang mantenint la cama alçada i prement amb pressió per tal de controlar l'hemorràgia. Una altra cosa, demanar ajuda.

Poc després van aparèixer el P.Claude i el Carles que es dirigien a Tara amb el jeep de casa. Em van portar a Urgències de l'hospital de Panvel i, tot seguit, a l'hospital municipal de Sió, on hi ha un departament d'ortopèdia molt bo.

El Claude i el Carles van ser els meus àngels de la guàrdia. Quina cura i quines atencions durant tot el trajecte, fins i tot acudits, anècdotes, cants per distreure l'atenció del

dolor, que naturalment era fort.

A l'hospital de Sió, Bombay, el cirurgià em va fer saber el meu estat una vegada va examinar la ferida, pressió arterial, electrocardiograma, etc.... Satisfactori i "estable" van ser les seves paraules. Injeccions, transfusió, etc.. Després vam discutir els pros i els contres d'un intent d'implantació del peu. No vaig tenir cap dubte que la millor solució era descartar l'improbable i possible font de complicacions d'un implant. Vaig concloure que volia un "peu nou". El cirurgià em va dir que hauria d'amputar uns centímetres de cama més, per tal de preparar-la pel peu artificial.

A Jaipur, Rajasthan, hi ha un centre ortopèdic molt popular. Aquest centre va dissenyar el *Jaipur Foot*. Són milers i milers de persones que se n'han beneficiat. Un cop la ferida quedí completament cicatrizada i la cama enfortida (segona quinzena de març) adquiriré el meu *Jaipur Foot*. Mentrestant em defenso amb un peu provisional. El pes del cos recau i es recolza sobre el genoll i, de moment, necessito l'ajuda de dos bastons. Amb el *Jaipur Foot* podré caminar sol, normal, com ja sabeu.

I com m'ha afectat tot això? En primer lloc, he de dir que no he passat ni un mal moment. Incomoditats i dolor sí, però cap mala estona en el sentit de sentir-me deprimat, trist. He estat envoltat dia i nit "d'àngels de la guàrdia", amics que han prescindit de la seva comoditat: l' Eunice, el Carles Vidal Quadres, l' Isabel Martí i a les nits un antic parroquià d'Andheri, el Stanny que m'ha cuidat tal i com si fos el seu pare.

germans, amics:

-Bombay, 25 de gener 1991-

butlletí 36
juny 2018

També moltes visites, que sempre ajuden a sostenir els ànims. Per a mi això no ha estat un "accident", sinó una incidència molt important de la meua vida.

Des de la meua arribada a Raigad, especialment aquest últim any, he sentit molt vivament la força de l'Esperit. Dic força, perquè em trobo ple d'energies inesperades, amb una visió clara del què s'ha de fer i un gran carisma i habilitat per formar nous grups en nous punts d'intersecció.

Pocs segons després d'aquest succés vaig sentir molt fortament l'impuls d'aquesta força: ara es veurà més clar, qui és el que et

porta.... no els teus peus o les teves forces o el teu carisma, sinó Ell, Ell que va portar a Jesús al desert, cap a la vida pública, cap al final de la seva vida...

Una altre experiència que vull compartir, és i va ser la següent. Em vaig trobar parlant amb Déu (!!), oració, pensament? "No estic preparat per veure't cara a cara. D'aquí a deu anys tampoc estaré preparat. A hores d'ara ja em conec prou, per tant, quan vulguis Senyor, ara, o demà o qualsevol dia...Tú ets el que "salva", no jo, ni les meves obres..."

Com a resultat vaig sentir una grau pau mentre esperava l'operació; de

tant en tant se m'entelava la vista i sentia que la debilitat m'envaïa... sort que vaig tenir de la presència dels meus companys jesuïtes, el Joan Macia, la comunitat, tots s'han preocupat que no em fes falta res!! En total van ser 18 dies d'hospital i des del 16 de gener estic instal·lat en aquesta comunitat de *St.Xaviers Institute of Education*. Es tracta d'una planta-pis on tot queda a l'abast de la mà: habitació, menjador, capella, etc.

Aquest incident ha estat una font de benediccions. Ara em toca recuperar-me i integrar-me al meu lloc de feina tan aviat com sigui possible. Per suposat amb una mobilitat limitada, però suficient per atendre el treball i el ministeri de la Quaresma. Afortunadament tenim un jeep, que fins a dia d'avui no m'havia fet falta utilitzar.

Us envio aquesta carta amb la intenció que la feu circular entre la família i amics. El Josep Maria i la Montse, una parella de Vic, molt amics de l'Esteve Humet, rector de Balanyà, us portaran aquesta carta i també una forta abraçada. Queden encara moltes coses per explicar, però he de lliurar ara mateix aquest sobre.

He sentit la vostra presència, les vostres preocupacions i l'efecte de les vostres oracions. Estic de primera.

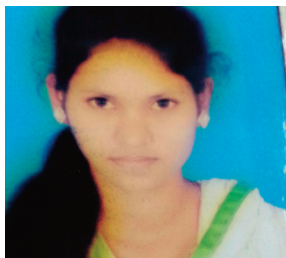
Una forta abraçada

El *Jaipur Foot* és una cama ortopèdica per amputacions infracondílies (per sota del genoll). Va ser dissenyada el 1968 per Ram Chandra Sharma i és econòmica (45€, mentre que les cames ortopèdiques habituals costen gairebé 12.000€), resistent, fàcil de produir i utilitzar, i a més a més, ofereix un gran ventall de moviments (analogia amb el peu humà).

Bhagwan Mahaveer Viklang Sahayata Samiti és la ONG que va liderar el seu desenvolupament i que, a dia d'avui, és la ONG més gran dedicada als discapacitats. A banda de proveir el *Jaipur Foot* de forma gratuïta, se centra en la seva rehabilitació física i socioeconòmica.

Dones adivasis

Veus....

Vaig posar els peus al Gnanajyoti Community College (GCC, projecte de Karazgaon) el juliol de 2017 amb certa ansietat. Era una dona jove, recent casada i m'inquietava adaptar-me a la vida del centre. Les germanes i el personal em van mostrar el seu suport al llarg del curs. Vaig estudiar disseny de moda, informàtica, pintures Warli, anglès, eines de creixement personal i karate. Aprendre tècniques d'autodefensa va ser molt útil per tal de poder-me protegir d'agressions.

Les sortides educatives ens van permetre conèixer aspectes sobre els drets humans i sobre com defensar i fer valer les nostres opinions. A més a més, les germanes van cuidar-me molt afectuosament en les dues ocasions que em vaig posar malalta. Ara tinc més autoconfiança i el meu marit també reconeix el meu progrés i em fa sentir orgullosa dels meus aprenentatges. Que Déu us beneeixi!

Nita

A l GCC vaig fer un curs de disseny de moda, educació pre-infantil, pintures Warli, informàtica i anglès. Els tallers de creixement personal, les sortides educatives, participar en un programa d'intercanvi a Mumbai, etc... m'han permès engendrar més autoconfiança, per tal d'enfrontar el dia a dia i per lluitar pels drets del meu poble. Ara ja podré reclamar els programes governamentals destinats a la població adivasi.

D'altra banda, les classes de karate m'han ensenyat a defensar-me i protegir-me com a dona. M'agradaria ensenyar aquestes tècniques a altres persones.

Moltes gràcies a GCC per aquest ensenyament inestimable. M'han obsequiat amb una màquina de cosir i així podré començar a fer feines de costura des de casa. A partir d'ara ja puc dir que sóc autosuficient i, a més a més, puc ajudar a la meva família. Benediccions de Déu per a tothom!

Ruchita

Realitats...

La Nita i la Ruchita practiquen karate; diuen que així es senten més segures. Els linxaments de dones a l'Índia estan en boga (el 1971 24,871 violacions i el 2016, 36,657), i ens preguntem quina és la realitat de les dones adivasis? A quines formes de violència estan subjectes?

Decidim explorar les dades del *National Crime Records Bureau* –NCRB-, agència governamental dedicada a l'anàlisi del crim a l'Índia, que l'octubre del 2017 va publicar el seu darrer informe. El NCRB analitza, entre d'altres, la violència sobre les dones i les *Scheduled Tribes* –ST-, tribus catalogades o adivasis, tanmateix de forma segregada. Determinem centrar-nos a l'estat de Maharashtra (segon estat més poblat de l'Índia amb 112 milions), ja que és on s'estableixen la majoria de projectes agermanats amb ADA.

Durant el 2016 es van notificar 31,388 crims contra les dones (4189 violacions -96 violacions col·lectives-, 248 assassinats per la dot, 756 incitacions al suïcidi, 2 maltractaments causant l'avortament de la gestant, 2 atacs amb àcid, 7215 casos de crueltat exercida pel marit i familiars, etc), és a dir el 9,3% de tota l'Índia. Si ens fixem en la violència vers les ST es van comunicar 403 casos, que representen el 6% del global. Violències que es distribueixen de forma desigual en el territori, fet però que no indagarem en aquest article.

Aquestes violències són presents en totes les etapes de la vida de la dona. Abans del naixement es produeixen els avortaments selectius de nenes i les gestacions forçoses, i durant la infància amb els infanticidis, matrimonis infantils i les mutilacions genitals.

Segons el NCRB el 55% de les violacions durant el 2016 van ser exercides sobre menors, el 15% de les quals tenia menys de 12 anys. Una de les raons d'aquest fet és la superstició àmpliament difosa que les relacions sexuals amb verges curen les malalties de transmissió sexuals, com la gonorrea i la sífilis.

Durant la vellesa les dones viudes sovint són acusades de bruixeria i assetjades amb robatoris perpetuats en el si de la mateixa família. Al llarg de cadascun d'aquests cicles vitals la nena, dona i avia està sotmesa a un accés diferenciat al menjar i a l'assistència mèdica. Sorprenentment el 98% de les violacions durant el 2016 van ser protagonitzades per coneguts i fins el

15% per familiars directes; fet que es reproduïx vastament al llarg del territori indi.

¿Estem davant la punta de l'iceberg? En nombroses ocasions les agressions sexuals són dutes a terme per les forces armades o bé grups paramilitars i malgrat la denúncia a la policia local, aquesta no elabora un FIR (*First Information report*), i per tant és com si l'agressió no s'hagués produït.

*"Indian Army, rape us too... We are all Manorama's mothers"** va ser el lema que ressonava el 2004 després del tan documentat assassinat de Manorama, jove de l'estat d'Assam de 30 anys, per part de la unitat paramilitar Assam Rifles. Aquests episodis de violència tenen lloc durant les anomenades "trobades/encounters", denominació utilitzada pels cossos policials per legitimar la seva violència tot argumentat que durant les incursions a la selva es troben amb forces revolucionaries armades que els ataquen.

Nita y Ruchita segueixen fent karate. Potser no hem trobat totes les respostes als nostres interrogants, però entenem una mica més el perquè fan karate.

***"L' exèrcit indi també ens viola... Totes som la mare de Manorama"!**

EL TRIANGLE WARLI -Eva Navarro-

Es viatges porten nous descobriments i un dia va caure a les nostres mans un àlbum il·lustrat que venia directament de l'Índia, el llibre **Do!** (Fer, en anglès). Estava il·lustrat segons la tradició Warli, situada a l'oest de l'Índia, i ens va captivar des del primer moment amb els seus pictogrames senzills que semblen estar en moviment.

El llibre ens apropa a diferents accions de la vida quotidiana en comunitat, de fet podria ser un llibre per aprendre verbs, però va molt més enllà. A través de cada pàgina, de cada acció, ens transporta a un univers particular, únic, una manera de viure, una manera d'estar. Aquesta observació del "fer", aquesta aturada atenta a tots els racons de les il·lustracions per descobrir totes les variants del verb, va ser el que ens va dur a voler transportar l'experiència a la nostra aula.

Al Taller Triangle, espai de creació per a nens i nenes, treballem a partir de qualsevol excusa, un artista, una mirada, un objecte, un llibre... En aquest cas, la mirada als dibuixos Warli, ens va portar a mirar les nostres pròpies accions. Com és la nostra vida quotidiana? Com quedaria reflectida la nostra manera de menjar? O la de dormir? O la de jugar? I vam decidir investigar-ho.

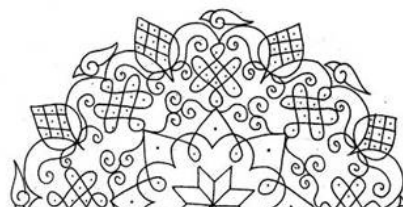
Així que cadascú va escollir un parell de verbs, i després de dissenyar el nostre propi pictograma, vam anar recordant o imaginant experiències viscudes fent aquelles accions. Si en fem de coses! Com és de plena la nostra vida! Entre tots ens anàvem donant idees, buscant moments de cada verb, i a la vegada, trobant la manera per poder-los dibuixar de manera entenedora i senzilla. I al final, veure tot el que hem dibuixat, ha esdevingut un regal: una mirada des de l'aire del nostre dia a dia, un recull del nostre "viure". Un cop més ho hem fet; mirar ens ha portat a veure, veure ens ha portat a entendre, i entendre a saber valorar.

El Taller Triangle, és un taller d'arts plàstiques i educació visual a Sant Cugat del Vallès. Aquest trimestre van realitzar un taller d'art Warli.

PASSAT

El 25 de gener vam celebrar l'**Eucaristia en memòria del Fede**. Es va projectar també el documental "En tierra Adivasi" de Mamen Peiró. Gràcies per ser-hi!!

Aquest mes d'abril *Human Rights Watch* va publicar l'informe **Víctimes invisibles de violència sexual: accés a la justícia per a dones i nenes amb discapacitats a l'Índia**. Realitats cruentes, però reals!

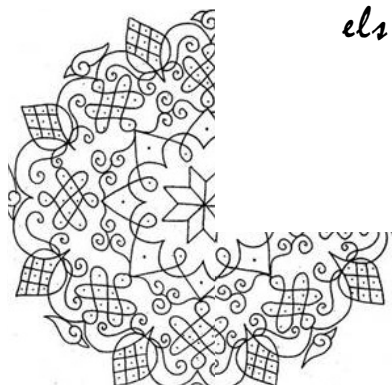
FUTUR

El 9 d'agost tenim una cita amb el **Dia Internacional dels Pobles Indígenes**.

Llegir amplia els nostres horitzons...

Ja a les llibreries la **Revolució de las agujas!** Aquest és un llibre finançat per micromecenatge que relata la història d'Isabel Martin i el seu treball pels drets de les dones a l'Índia mitjançant la creació d'una cooperativa-taller de costura.

"La felicitat consisteix en posar d'acord els teus pensaments, les teves paraules i els teus fets"

Mahatma Gandhi

A punt de pedal aquesta tardor...

El 6 d'Octubre és la data prevista per la **Bicicletada** a l'Empordà. Aquesta és una de les activitats organitzades per recaptar fons per la rehabilitació de l'escola de Karazgaon.

Us en mantindrem informats!

bon estiu

"A ADA som 242 sòcies, així que cadascú de vosaltres és important i cada nova incorporació permet donar continuïtat als projectes i regenerar aquesta gran família"

Enviar formulari a Fundació ADA. C/ Francisco Giner 42, 2^oa. 08012 Barcelona

Nom:

Adreça:

Telèfon:

E-mail:

Freqüència:

Import: €

Mensual

Trimestral

Anual

CP:

Cognoms:

Població:

Data de naixement:

DNI

Aportació única

Domiciliació bancària a a: BBVA- ES58 0182 6325 89 0208037341

L'ART GRÀFIC

Impress gratuïtament per gràfiques SYL, empresa amiga dels Adivasis".